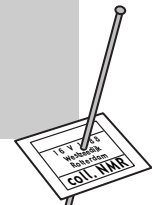

Eindelijk voorbij

JELLE W.F. REUMER

[Column]

Nu een jaar geleden werd er dagelijks in alle denkbare media over gezeurd. Er verschenen zelfs boeken over, TV documentaires, forumdiscussies, deskundigenpanels, er was een nationaal platform opgericht om mogelijke problemen het hoofd te kunnen bieden. Kortom, iedereen deed mee aan de millennium-gekte. Nu is het millennium echt voorbij. Niet het begincijfer - de 2 - geeft een nieuw millennium aan, maar het eindcijfer - de 1. Tellingen beginnen tenslotte bij 1, en nooit bij 0. Zo simpel is dat. Toch is ook dit maar schijn. In werkelijkheid zijn we al een aantal jaren geleden beland in het zevende millennium. Althans, wanneer we aartsbisshop Ussher mogen geloven. De tegenwoordig in zwang zijnde jaartelling, die schijnbaar is gebaseerd op de geboorte van Christus (alsof daar toen iemand bij aanwezig was die zei "laten we nu maar gaan tellen"), is maar één van de vele tellingen die worden gebruikt. Chinezen hebben een andere jaartelling, en Joden zijn intussen bij het jaar 5761 aangeland, dus die hebben ook geen millennium-probleem, laat staan een millennium-gekte. Onze 2000 jaar sinds de arbitrair vastgestelde geboorte van Christus (op 25 december, eigenlijk was dat het heidense mid-winterfeest dat drie of vier dagen te laat plaatsgreep) is eigenlijk een papieren gegeven en meer niet.

Jacob Ussher was aartsbisshop van Armagh, Ierland, en primaat van de gehele Ierse katholieke kerkprovincie. Hij leefde van 1581 tot 1656 en bereikte dus de gezegende leeftijd van 75 jaar. Tijd genoeg voor het maken van een ingewikkelde rekensom. Na zeer langdurige bestudering van gegevens die in de Bijbel staan vermeld, en het nodige rekenwerk, kwam Ussher tot de conclusie dat de aarde geschapen moest zijn op 23 oktober van het jaar 4004 voor Christus, en wel om 12:00 uur, tussen de middag dus. In de dagen die erop volgden, werd de rest van

de Schepping voltrokken - zoals we kunnen lezen in zes dagen, waarna de zevende dag een rustdag werd (en bleef). Als deze conclusie consequent wordt doorgetrokken, dan hadden we dus op 23 oktober 1996, nu dus ruim vier jaar geleden, een echte millennium-wissel te vieren gehad. Ik kan me niet herinneren dat er zich iemand om heeft bekommerd. Zelf kwam ik er ook te laat achter, anders had ik zeker op die dag (en dan niet om middernacht maar tussen de middag) een aantal rotjes en gillende keukenmeiden afgestoken.

Toen vorig jaar het millennium-platform zijn werk deed, voorkwam het daarmee een apocalyps. Die was voorspeld: vliegtuigen zouden spontaan uit de lucht vallen, ziekenhuizen zouden zonder stroom zitten, computers zouden ontploffen of stoppen of zwart worden, de belastingdienst zou aanslagen voor het jaar 1900 gaan produceren (wie betaalt dat nou?), en in het Museumwereldje zouden de kassa's geen Museumjaarkaarten meer kunnen herkennen (dat doen ze evengoed niet altijd). Allemaal vreselijke doemscenario's, en wat kwam er van terecht: niks! Het enige dat ik merkte was afgelopen zomer een kassabonnetje van een supermarkt op het Spaanse platteland, dat me in matrix-lettertjes meldde dat ik er op 29 Julio 1900 een pond tomaten en een pak koffie kocht. De tomaten waren na 100 jaar nog vers ook! Maar ja, Spanje had natuurlijk geen millennium-platform op gezag van de minister van grotestedenbeleid, zoals wij.

Geen apocalyps dus. Of toch: hij staat aangekondigd in 2 Petrus 3:10, nadat 2 Petrus 3:8 ons erop wees dat er na zes schepingsdagen, die wij dienen te beschouwen als hebbende een lengte van duizend jaar per dag, een zevende dag zou komen waarbij alles zal vergaan. Na zes maal duizend jaar dus de Dag des Oordeels: "als een dief in de nacht, in welke de hemelen met een gedruis

zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en den aarde en de werken die daarin zijn, zullen verbranden". Dat alles had - als Jacob Ussher goed gerekend had - moeten plaatsvinden op 23 oktober 1996.

Niks van gemerkt dus. Maar het in 2 Petrus 3:10 beschrevene geeft wel een goede omschrijving van wat er gebeurt wanneer een enorme meteoriet de aarde bereikt. En dat is zeker een aantal malen gebeurd. De bekendste meteoriet stortte 65 miljoen jaar geleden neer in de buurt van waar tegenwoordig het Mexicaanse schiereiland Yucatan ligt. Als gevolg van die impact stierven de dinosauriërs uit, en veel andere diergroepen. Voor hen was het toen inderdaad de apocalyps, waarbij hemelen met een gedruis voorbijgingen, de elementen brandden en vergingen, en waarbij de aarde en de dinosauriërs die daarin waren verbrandden. Van die inslag is de krater niet meer zichtbaar, hij is verdwenen onder dikke sedimentlagen. Veel bekender is de krater in Arizona, een heel kleintje relatief gezien, hoewel de zevende dag onmiddellijk begon voor de argeloze dieren die precies op die plek graasden toen de hemelse steenklont insloeg. In Canada is een mooie grote krater te zien: zo'n 500 km ten noordoosten van Quebec ligt het cirkelvormige Lake Manicouagan, met een diameter van ongeveer 70 kilometer! In elke atlas te zien. Een dichterbijgelegen krater is te vinden in Duitsland, bij Nördlingen, midden in de driehoek Stuttgart - Neurenberg - München. Het is de zg. Rieskrater, waar - ik ben er nooit geweest - in Nördlingen zelfs een museum aan is gewijd. Deze krater met een diameter van 24 kilometer is het gevolg van een meteoriet die 15 miljoen jaar geleden insloeg. Gelukkig voor de Duitsers dat er toen nog geen Duitsers in Duitsland woonden[].